buiten dienst • anarchistisch blad • 27 mei 2013 • nr 37

Stockholm syndroom

Op 13 mei werd ergens in Europa een man vermoord door de politie in een arme wijk. Het was geen jongere, en het gebeurde niet in een streek die bekend staat om haar conflictualiteit. Nog iemand die sterft onder de kogels van de staat. Ditmaal gebeurde het in Husby, in de noordelijke buitenwijk van Stockholm, dat paradijs van sociaaldemocratisch beheer van de overheersing. Niet in Parijs of in Londen, niet in Brussel of in Berlijn. Maar wat maakt het uit? De rijken en hun waakhonden zijn overal, en overal zijn er individuen bereid om zich te wapenen met moed en hun revolte vastberaden tot uitdrukking te brengen. Zelfs in Zweden.

Minder dan een week later, in de nacht van 19 mei, beginnen voertuigen te branden in diezelfde wijk in Stockholm. Politie en brandweer worden ontvangen met stenen. De volgende dag wordt de woede rellen: de ramen van winkels, straatmeubilair en scholen beginnen het te begeven onder de projectielen. Ondanks de oproepen tot kalmte en tot 'burgerverantwoordelijkheid', ondanks de beloftes van de politici vallen de jaren van vernedering en het bloed van de door de politie vermoorde oude man niet zo makkelijk af te kopen. Voor de derde nacht op rij gaan nog zowat 30 voertuigen in de fik, maar niet alleen. Twee scholen en een cultureel centrum vergezellen ze in een brand die besmettelijk wordt. In Jakobsberg, een andere wijk in het noord-oosten van Stockholm beginnen de daden onderling te dialogeren: een politiekantoor wordt aangevallen. Woorden zijn niet nodig, de gerichte vernietigingen spreken voor zich.

De vierde nacht worden bijna 90 haarden aangestoken in verschillende delen van de stad. De brandweer holt overal naartoe, beschermd door de politie en aangevallen door kleine groepjes. In Husby patrouilleren 300 collaborateurs op straat om de rellen te stoppen. Maar wat zijn enkele duizenden flikken en burgers die een rel proberen te verstikken tegenover de vastberadenheid van tientallen rebellen? Door gebrek aan zuurstof in de wijk waar het allemaal begon verspreidt de vreugde zich een beetje verder: nog eens drie politiekantoren worden aangevallen, één in Kista in het noorden van Stockholm, twee andere in het zuiden van de stad. De politie verliest haar eerste patrouillewagen die in vlammen opgaat en botst op verblindende lasers, stenen en molotovs. 700 kilometer verderop, in de derde grootste stad van Zweden (Malmö), stappen andere brandstichters op hun beurt mee in de grote dans van de revolte.

Op donderdag 23 mei blijft de revolte doorgaan. De politie van Stockholm raakt uitgeput en wacht ongeduldig op de aangekondigde versterkingen. In alsmaar meer wijken van de hoofdstad treffen de brandhaarden niet alleen voertuigen (en hop, nog eens 70 meer!), maar ook de gebouwen van de staat en de bazen: in Rinkeby, in Södertälje, in Norsborg, in Tensta (een school), in Kista (een school), in Älvsjö (een politiekantoor), in Jordbro (een winkelcentrum). Naast Stockholm worden de flikken ook aangevallen in Borås, Karlskrona en Malmö. De verzekeringsmaatschappijen beginnen aan de alarmbel te trekken en becijferen de schade van minder dan een week rellen op "meerdere honderdduizenden euro's".

Stoppen we hier, of blijven we de nachten tellen? Vooruit, nog eentje voor onderweg, de zesde nacht. Stockholm is verzadigd van de flikken en velen kraaien victorie. Maar zo vlotjes loopt het niet: andere grote steden worden wakker met de smaak van as in de mond: in Orebro bijvoorbeeld wordt een school in brand gestoken en wordt geprobeerd een politiekantoor uit te branden terwijl in Kista nog een school platbrandt.

En zeggen deze niet zo verre rellen ons ook iets anders, aan ons, hier? Weinig massieve botsingen met de flikken, en veel kleine beweeglijke groepjes. Tientallen voertuigen in de fik om de uniformen aan te trekken, en dan wendbare hinderlagen. En vooral, het vermogen om een gelegenheid te nemen om te vernietigen wat ons dagelijks onderdrukt: een school hier, een politiekantoor daar, een winkelcentrum elders. In Zweden zijn kleine groepjes individuen die redelijk geïsoleerd zijn, maar gewapend zijn met vastberadenheid en een beetje verbeelding, erin geslaagd om hun woede nachtenlang te verspreiden. Ze hebben een vurige taal gebruikt die direct sprak tot het hart en de geest van andere rebellen honderden kilometers verderop. En als die taal op enkele dagen tijd het ijs van de schijnbare pacificatie van een groot noordelijk land kon breken, wie weet dan of andere onbekenden niet op hun beurt aangesproken zouden kunnen worden door haar vernietigende schoonheid? Een soort van nieuw Stockholm-syndroom dat heel Europa in lichterlaaie zou kunnen zetten...

Uit ons leven!

De flikken hebben een man vermoord in de Marollen. Buurtbewoners riepen nog naar de geüniformeerde eikels om niet te schieten...

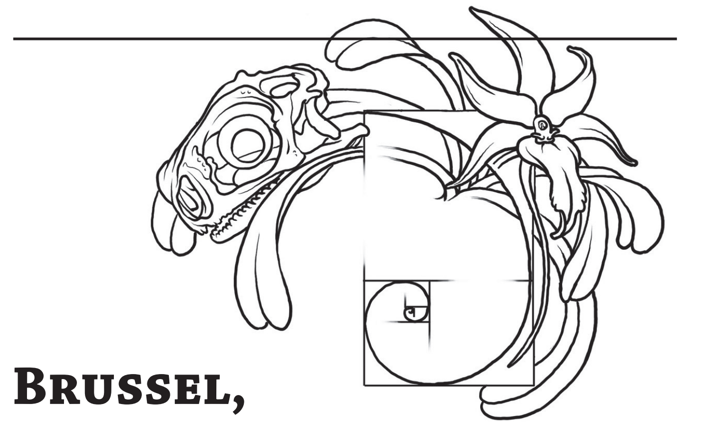
"Flikken, zwijnen, moordenaars!", deze slogan werd geroepen gedurende de weken van rellen in Griekenland, 2008, na de flikkenmoord op de anarchist Alexis.

"Flikken, zwijnen, moordenaars!", elke dag opnieuw, in de vierwindstreken op aarde, bevestigen de flikken steeds weer wat ze zijn. Aan ieder die hun werkwijze kent, hun brutaliteit, maar evenzeer hun valsheid die ze bedekken met een klein victorieus lachje, moet er niet uitgelegd worden waarom flikken haat veroorzaken.

De druk die de flikken in Brussel uitoefenen is al een tijd in stijgende lijn. Er zijn er die van de Amigo, die van naast het Zuid-station, en alle anderen. Ze oefenen onophoudelijk druk uit, zorgen voor angst, stress, achterdocht, en dit met het doel om de stad te kuisen. Haar te kuisen van elk rommelig gedrag, van elk gedrag dat de rijken en hun verschillende machten stoort (die van de EU, van de NATO, van de Belgische staat, de stad Brussel en het Brussels gewest). Van de GAS-boetes tot de Koban-teams (om een wijk van heel dichtbij in het oog te houden), van zij die auto-chauffeurs constant lastig vallen tot huiszoekingen bij mensen die verdacht worden van 'banditisme' of 'terrorrisme'.

De flikken zijn één van de redenen waarom mensen zich revolteren en beginnen rellen. November 2005 in Frankrijk, Augustus 2011 in Engeland, Mei 2013 in Kopenhagen. Maar ook in Egypte, 2011. De folter en de brutaliteit van de flikken was één van de belangrijkste drijfredenen die de revolutie heeft doen losbarsten. Niemand is die fameuze «vrijdag van de woede» vergeten, die dag tijdens de 18 dagen van revolutie tegen Moebarak waarop 90% van de flikkenkoten aangevallen werden en tevens de dag waarop de flikken in hun ondergoed zijn moeten vluchten, omdat hun uniform een vrijgeleide was om gelyncht te worden onder algemene toestemming. Tot op de dag van vandaag (meer dan twee jaar later), blijft de flikkenaanwezigheid op straat er minimaal.

Voor eens en voor altijd:
Flikken, zwijnen, moordenaars,
Uit ons leven!!!

Brussel, openluchtgevangenis...

Wij willen geen maxi-gevangenis in Brussel; wij willen geen nieuwe gevangenissen; wij willen al die beruchte gebouwen met de grond gelijk maken.

Wij willen niet dat Brussel een gevangenis-stad wordt, op maat gemaakt om de rijken, de machtigen, de eurocraten en de kaders tevreden te stellen.

Wij willen niet dat deze bak gebouwd wordt omdat we de verhoogde repressie, de verharding van de levensomstandigheden, de stijgende miserie, de politie agressies, de aftakeling van onze harten en hoofden door een wereld die enkel draait om geld en macht weigeren die er mee gepaard zal gaan.

Wij willen vrijheid. Wij rebelleren voor haar, en vechten voor de vrijheid van iedereen.

...Laten we uitbreken!

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Bourgeois • Op één mei werd het kasteel van Obigies (Pecq) vernietigd door een brand. Het vuur ontstond rond 4 uur 's ochtends. Het kasteel was eigendom van een berucht bourgeois. In Leuven werden dan weer een tiental luxe-wagens (Audi, BMW & Alfa Romeo) die op eenzelfde parking stonden beschadigd door onbekenden; een misschien bescheiden wraakactie, maar alleszins goed gericht.

Lekker warm • In Droixhe, een volkse en hete buurt in Luik, ging de parking van een verhuurbedrijf van voertuigen in vlammen op: negen voertuigen vernietigd. Het vuur verspreidde zich ook naar de administratiegebouwen. Enkele weken geleden vonden er nog opstootjes plaats tussen bewoners van Droixhe en de politie tijdens interventies en arrestatiepogingen.

Ondergronds • In Nijvel werd in het midden van de nacht een wagen in brand gestoken in de parking onder de supermarkt Delhaize. Jammer genoeg drong het vuur niet door het plafond om er deze tempel van verkoopwaring van onze levens te vernietigen.

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt.
De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

De dagelijkse ramp

De ramp van Wetteren is slechts een teken van de horror van de moderne wereld

Een spoortransport met chemisch vergif ontspoort in Wetteren. De vergiftiging in de omgeving van het ongeval veroorzaakt de onmiddellijke dood van op z'n minst één persoon. De bewoners van de zone worden geëvacueerd, het regent "veiligheidsraadgevingen". *Maak u geen zorgen, de staat beheert.* Zoals bij elke ramp blijkt het opvolgen van de raadgevingen van de staat zowat het slechtste te zijn dat je kan doen, in plaats van je eigen gezond verstand te volgen en te luisteren naar je praktische intuïtie, niet bezoedeld door de imperatieven van deze beste der fabriekswerelden. Al hun blabla is tegenstrijdig: "eet geen groenten uit de tuin", maar "drink water van de kraan", "drink geen water meer", maar "eet het voedsel uit de frigo" (als het hermetisch verpakt is); "keer terug naar huis, de perimeter is veilig", maar duizenden liters vergiftigd water werden in de rivier gekieperd. Met andere woorden, de experten durven niet zeggen wat nochtans evident is: vergif is vergif en dat gaat via de lucht, het water en de grond. Maar een dergelijke redenering lijkt hun al té eenvoudig, te meer daar ze absoluut moeten vermijden dat we ons te veel basisvragen zouden stellen zoals: waar komt dat vergif vandaag? Hoe komt het dat we in een vergiftigde omgeving wonen?

Praat maar eens met de arbeiders die werken in de chemiecomplexen, in de staalfabrieken, in de raffinaderijen, in de kerncentrales, in de textiel- en plastiekbedrijven enzovoort. Ze zullen je allemaal zonder omhalen zeggen dat de ramp in Wetteren geen uitzondering is, maar net hun dagelijks lot. Elke dag worden zij blootgesteld aan vergif; elke dag braken de fabrieken waar ze werken toxische gassen, vergiftigde waters, schadelijke producten uit. Je verontwaardigen over de ramp die als dusdanig voorgesteld wordt door de macht en het spektakel, dat is vergeten dat elke ramp haar oorzaak heeft in de wereld zoals die vandaag draait, dat is vergeten dat de *werking zelf van deze wereld een ramp is.*

De industrie beantwoordt alleen maar aan haar *eigen* eisen: de winst en de religie van de technologische vooruitgang. Daarvoor heeft het kapitalisme altijd al de mens, de omgeving, de natuur opgeofferd en zal dat blijven doen. Of het nu in Bangladesh is (en niet alleen wanneer de spotlights van het Westen er toevallig eens op gericht worden) waar de arbeiders bij duizenden sterven om de kledij te produceren die iedereen draagt; of het nu in de mijnen in Afrika is waar honderdduizenden arbeiders hun rug breken om de metalen op te graven die zo kostbaar zijn voor de economie; of het nu in de fabrieken hier om de hoek is; of het nu op de bouwwerven is waar elk jaar op Belgisch grondgebied honderden mensen sterven of verminkt worden… het monster van het kapitaal verorbert alles om haar winsten te verwezenlijken en haar verhoudingen van overheersing te bestendigen.

Maar wie is daar allemaal verantwoordelijk voor, zal je je misschien afvragen? Zeker, wij zullen nooit ophouden met te benadrukken dat om de wereld te veranderen, je de machtigen, kapitalisten, patroons moet aanvallen en uitschakelen, degenen die profiteren van de dagelijkse ramp en de sociale hel. Er is evenwel geen enkele goddelijke of buitenaardse macht die het eeuwige rijk der rechtvaardigheid zal komen vestigen. De verantwoordelijkheid komt dus niet alleen deze heren toe, maar ook allen die hen blijven gehoorzamen. Een fabriek kan niet draaien zonder haar arbeiders, een staat kan niet bestaan zonder de instemming van haar onderdanen. Begrijp me niet verkeerd, ik weet heel goed dat het kapitaal en de staat ook steunen op dwang… maar dat weerhoudt me er niet van om ook de collaboratie en aanvaarding met de vinger te wijzen die eveneens steunpilaren zijn van het systeem en medeverantwoordelijk zijn voor de huidige ramp. Degene die nog spreekt over het behoud van jobs moet begrijpen dat hij een vergiftigd kadaver in zijn mond heeft. Degene die nog spreekt van economische groei en vooruitgang moet begrijpen dat hij zo de horrors die het industriële en technologische kapitaal voortbrengt goedpraat. Degene die nog spreekt van een beter beheer van de staat moet begrijpen dat hij meedoet aan de verantwoording van folter, gevangenis, deportatie, oorlog,… Degene die zich niet ontdoet van de morele ketens die de overheersing om zijn handen heeft gesmeed zoals passiviteit, gehoorzaamheid, geweldloosheid of kuddementaliteit zal niet in staat zijn om het hoofd op te heffen, zijn wapen te nemen en radicaal komaf te maken met degenen die hem uitbuit en onderdrukt.

Hiermee willen we niet degene die actief het systeem beschermt en ervan profiteert op gelijke hoogte stellen met degenen die het ondergaan; we willen niet zeggen dat de slaaf en de meester hetzelfde zijn; maar simpelweg dat de slaaf die niet revolteert bijdraagt aan het voortbestaan van de slavernij en van de horror van de moderne wereld.

Bom zonder vertraging

Systematische naaktfouilles in de gevangenissen

De minister van Justitie, die afgrijselijke Turtelboom, heeft er nog een schepje bovenop gedaan in haar veiligheidsbeleid. Haar voorstel om in alle gevangenissen de naaktfouilles systematisch te maken, nog meer feiten te bestraffen en het aantal dagen cachot of isolatie te verhogen voor de 'gestrafte' gevangenen werd door de meerderheid in de parlementaire commissie aanvaard. Het voorstel zal nu nog formeel door het parlement goedgekeurd worden.

De staat zou doorheen de verstrenging van de regimes de nog levendige erfenis van opstanden, revoltes, ontsnappingen en daden van waardigheid die de laatste jaren in de Belgische gevangenissen plaatsvonden willen liquideren. Ze wil schaapachtige en gedienstige gevangenen die zich drogeren en elkaar uitmoorden, die zich desolidariseren van de anderen en volop verklikken, eerder dan gevangenen die weerstand bieden, die vechten voor hun waardigheid, die de smaak voor vrijheid niet kwijtraken en revolteren tegen de terreur van de gevangenis en haar cipiers.

De invoering van systematische naaktfouilles betekent een nieuwe laag in de vernedering waarmee de gevangenis de persoonlijkheid zelf van de gevangene probeert kapot te maken. De verlenging van de strafmaten van cachot en isolatie betekent proberen om alsmaar meer gevangenen te terroriseren en ze aldus onderworpen te houden. De uitbreiding van het aantal strafbare 'feiten' betekent de muren van de gevangenis nog wat vernauwen om degene die Justitie en macht als storend ervaren te verpletteren.

In de tijd dat de staat twee isolatiemodules bouwde in Brugge en Lantin (2009) om er rebelse gevangenen levend in te begraven werden de openingen ervan begroet met een duidelijke en klare weigering: twee opstanden vernietigden de modules, en een hele myriade van daden van revolte vond toen plaats buiten de muren tegen commissariaten, kantoren van cipiersvakbonden, bedrijven die geld verdienen met opsluiting en zelfs tegen de secties criminologie van de universiteit. Ook vandaag denken wij dat deze nieuwe verharding van de gevangenispolitiek zou moeten botsen op een duidelijke en klare weigering om zo aan te tonen dat de pacificatie van het verlangen naar vrijheid in de gevangenissen niet zachtjes zal geschieden, en op een offensief van solidariteit buiten de muren.

Laten we deze maatregel weigeren, laten we elkaar steunen in deze weigering, laten we de vrienden en vriendinnen buiten aanklampen opdat ze overgaan tot actie, nieuws doorgeven en zich in de mate van het mogelijke coördineren. Maar niet alleen buiten: wij, alle gevangenen in de straat, wij die gevangenen zitten in de fabriek, de school, de staat, het kapitalisme, de papieren, het patriarchaat, laten we onze stem verheffing in de enige dialoog die mogelijk is met de beheerders van de gevangenisfolter: de aanval.

"Operatie As";
Huiszoekingen bij anarchisten

Brussel - Op 22 mei 2013 vielen tientallen flikken van de antiterroristische sectie van de federale politie 3 woningen binnen van anarchistische en anti-autoritaire kameraden, net zoals in de anarchistische bibliotheek Acrata werd de inval opgevolgd door een huiszoeking. Alle aanwezige personen (11) werden aangehouden en meegenomen naar de kantoren van de federale politie.

De beschuldigingen zijn: lidmaatschap van een terroristische organisatie, criminele vereniging en brandstichting. De operatie kreeg de naam «As» en wordt gevoerd door onderzoeksrechter Isabelle PANOU, jammerlijk bekend voor haar lange carrière in dienst van de staat.

De flikken namen vele documenten, persoonlijke zaken, computers en alles dat ruikt naar informatica (gsm's), agitatiemateriaal etc. in beslag. Tijdens de verhoren, waaraan iedereen weigerde mee te werken, bleek het onderzoek gevoerd te worden naar strijden, revoltes en activiteiten tussen 2008 en vandaag, meer bepaald tegen de gevangenissen, de bouw van het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel, het openbare vervoer (MIVB), de Europese instellingen en de eurocraten, de bouw van een RER (Gewestelijk Expressnet Brussel), de NAVO, de uitwijzingsmachine, gerechtsdeurwaarders en de bouw van een maxi-gevangenis in Brussel. Ook geviseerd worden publicaties als Buiten Dienst en meer algemeen alle geschriften, affiches etc. verdeeld door anarchisten en anti-autoritairen. Rond 13u wordt iedereen vrijgelaten zonder voor de onderzoeksrechter te moeten verschijnen.

Ten aanzien van deze beschuldigingen van terrorisme en hun hele arsenaal aan intimidaties en treiterijen is er natuurlijk geen sprake van de ideeën en praktijken op te geven die gericht zijn op de vernietiging van elke autoriteit, noch onszelf de vreugde te ontzeggen die deze strijd met zich meebrengt.

Laten we de strijd voortzetten, voor de vrijheid en tegen deze doodse wereld van onderdrukking en uitbuiting.

Niets is ten einde, alles gaat door
Laten we aanvallen wat ons onderdrukt

Brussel, 23 mei 2013

Weg met de africhting • Geïnspireerd of niet door het Stockholm-syndroom, maar in elk geval, in Beaufays werd een schoolgebouw getroffen door een opzettelijke brandstichting. De schepen maakte bekend dat de school enkele dagen gesloten zal blijven. Van hetzelfde laken een broek in een school in Hannut waar twee klaslokalen in vlammen opgingen. Enkele weken daarvoor werden in Anderlecht, vlakbij de cité van Petersbos, twee scholen vernield door jongeren ("*Alles is kapot*" zei de directrice) terwijl min of meer op hetzelfde moment in Luik de ramen van een secundaire school er moesten aan geloven. De school wil ons voor alles leren om te gehoorzamen en te herhalen wat de macht in ons hoofd wil proppen; in die zin is het een instelling om individuen af te richten eerder dan om hun ontplooiing te bevorderen.

Deconstructies • In Drogenbos werd de werf van een nieuw appartementsblok gelikt door de vlammen. Op de eerste verdieping verorberde rond 20u het vuur isolatiemateriaal. In Ruisbroek werden de vrachtwagen en bestelwagen van een bouwbedrijf 's nachts in brand gestoken; de voertuigen stonden op twee verschillende plaatsen. In Marcinelle ontstond 's nachts brand in de opslagplaats van het bedrijf Aluwin, gespecialiseerd in chassis; het gebouw raakte zwaar beschadigd. Overal bouwt de macht en het kapitaal om de ruimte in te richten naar haar noden; dat ze overal mogen botsen op onze verlangens en onze dorst naar een wereld zonder gruwels.